

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/686/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2312202321
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2312202321.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a členov senátu: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Anton Jaček, v právnej veci žalobcu: Obec Šintava, so sídlom Šintava č. 244, IČO: 00 306 193, zastúpeného spoločnosťou: JUDr. René Hudzovič, s.r.o., so sídlom Nitra, Štefánikova tr. 49, IČO: 36 860 697, proti žalovaným: 1. LODENICA, spol. s r.o., so sídlom Šintava, Pivovarská 281, IČO: 36 246 611, 2. B. X., nar. X.X.XXXX, bytom B., V. XXX, 3. A. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., V. XXX, 4. Q. I., nar. XX.XX.XXXX, B., V. XXX, všetci zastúpení spoločnosťou JAVOR - TOKÁR Advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Bratislava, Stará Vajnorské cesta 37, IČO: 36 264 750, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 20.9.2013, č.k. 15C/30/2012-299, v spojení s opravným uznesením zo dňa 5.11.2013, č.k. 15C/30/2012-309, takt

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, v spojení s opravným uznesením, p o t v r d z u j e a v časti o náhrade trov konania r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že je vlastníkom nehnuteľností vedených Správou katastra Galanta na LV č. XXXX pre kat. úz. B., špecifikovaných v petite podanej žaloby. Žalobcu zaviazal k povinnosti nahradiť žalovaným 1. až 4. náhradu trov konania v sume 75.149,72 Eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanoveniami § 37 ods. 1, § 39, § 588, § 133 ods. 2, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 11 ods. 4 písm. a), § 12 ods. 7 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, § 9 ods. 2 písm. c) zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí a vecne tým, že na základe použitých ustanovení zákona dospel po vykonanom dokazovaní k stanovisku, že žalobu je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Z vykonaného dokazovania súdu vyplynul jednoznačný záver, že žalovaní 1. a následne žalovaní 2. až 4. nadobudli vlastnícke práva k sporným nehnuteľnostiam zákonným spôsobom. Po preskúmaní kúpnej zmluvy urobenej vo forme notárskej zápisnice N 8/02, Nz 7/02 zo dňa 11.1.2002 súd dospel k názoru, že uvedený právny úkon spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu a to ako po formálnej, tak aj materiálnej stránke. Nakoľko v danom prípade išlo o prevod vlastníckeho práva z majetku obce bolo nevyhnutným predpokladom platnosti tohto právneho úkonu to, aby daný právny úkon bol schválený orgánom obce, ktorý je na to zákonom zmocnený, pričom v tomto prípade išlo o obecné zastupiteľstvo. Súd z dokazovania vyvodil jednoznačný záver, že k takémuto schváleniu došlo dňa 11.2.2002 a to prijatím uznesenia obecného zastupiteľstva č. 39/0Z/2002. Z obsahu uvedeného uznesenia vyplýva, že došlo k schváleniu prevodu majetku, pričom toto uznesenie obsahuje odkaz na konkrétny písomný právny úkon a to notársku zápisnicu N 8/02, Nz 7/02. Z tohto vyplýva, že odkaz na uvedenú notársku zápisnicu jednoznačne spĺňa požiadavku určitosti, nakoľko z obsahu tejto notárskej zápisnice vyplýva, čo konkrétne tvorí predmet

prevodu vlastníctva, v prospech koho sa toto vlastníctvo prevádza a za akú cenu. Z uvedeného vyplynul záver, že toto uzneseniu obecného zastupiteľstva je potrebné vyhodnotiť ako prejav vôle zastupiteľstva ako kolektívneho orgánu jednoznačným, určitým a zrozumiteľným spôsobom vyjadriť súhlas s prevodom majetku za podmienok uvedených v kúpnej zmluve. Preto sa nie je možné stotožniť s argumentáciou žalobcu, že k schváleniu predaja nehnuteľností nedošlo. Nevyvrátiteľným dôkazom svedčiacim o opaku je písomné vyhotovenie uznesenia č. 39/OZ/2002. Na tejto skutočnosti nezmení nič ani fakt, že z niektorých svedeckých výpovedí vtedajších poslancov obecného zastupiteľstva malo vyplývať, že notárska zápisnica ktorá obsahovala kúpnu zmluvu, nebola do podrobností na obecnom zastupiteľstve oboznámená, zároveň však neboli pred súdom prezentované dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že by poslancom obecného zastupiteľstva aj v prípade, že kúpna zmluva nebola oboznamovaná na zastupiteľstve nejakým spôsobom znemožňované oboznámiť sa s obsahom prerokovaných materiálov, alebo že by im v tom bránili nejaké objektívne prekážky. To, že sa poslanci obecného zastupiteľstva na základe vlastnej iniciatívy nesnažili oboznamovať sa s predkladanými materiálmi svedčí iba o úrovni, na akej vykonávali svoju volenú funkciu a zastupovali svojich voličov. To isté podľa názoru súdu platí aj o vtedajšej hlavnej kontrolórke obce vypočutej svedkyňi Vödrödyovej, ktorá vo svojej svedeckej výpovedi na jednej strane spochybňovala rozsah a spôsob prevodu vlastníckeho práva, na druhej strane však ako hlavná kontrolórka obce nevykonala nič, aby tieto skutočnosti v rozhodnom čase namietala, hoci to z titulu svojej funkcie bola povinná urobiť. Podľa názoru súdu je zarážajúce, keď hlavná kontrolórka obce v svojej svedeckej výpovedi uvedie, že sa s obsahom zmluvy, ktorou došlo k prevodu nehnuteľného majetku obce a ktorá bola uzavretá v roku 2002 oboznámila až v roku 2009. Do pozornosti žalobcu súd dal tú skutočnosť, že v rozhodnom čase ani do samotného rozhodnutia súdu nebolo ani jedným vtedajším poslancom obce oznámené, že obsah uznesenia 39/OZ/2002 zo dňa 11.2.2002 nie je v súlade so skutočnosťou, resp. že takáto otázka nebola na obecnom zastupiteľstve prerokovávaná a nebolo o nej hlasované. Súd dáva tiež do pozornosti aj to, že nie je možné prenášať následky nekvalitného a nekvalifikovaného výkonu obecnej samosprávy na nadobúdateľa obecného majetku, pričom ani jeden zo žalovaných nebol v čase, kedy sa rozhodovalo o prevode majetku z vlastníctva obce, ani v čase jeho schvaľovania vo verejnej funkcii, z ktorej by mohol konanie orgánov obce nejakým spôsobom ovplyvňovať. Z uvedených dôvodov preto súd považoval kúpnu zmluvu urobenú vo forme notárskej zápisnice č. N 8/02, Nz 7/02 zo dňa 11.2.2002 za platný právny úkon, ktorý bol riadnym spôsobom schváleným zákonom zmocneným orgánom obce, pričom jeho právnym následkom bolo nespochybniteľné nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam žalovaným 1. a následne žalovanými 2. až 4.

3. Súd prvej inštancie za účelom komplexného posúdenia veci riešil aj otázku vydržania sporných nehnuteľností žalovaným 1. a následne žalovanými 2. až 4. Súd vo veci zaujal v otázke vydržania stanovisko, že aj v prípade že by bola kúpna zmluva zo dňa 11.1.2002 neplatným právnym úkonom, nebolo možné žalobe vyhovieť, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný 1. a po započítaní jeho vydržacej lehoty žalovaní 2. až 4. vlastnícke právo voči uvedeným nehnuteľnostiam vydržali. Žalovaný 1. nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vkladom vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností dňom 20.3.2002. Od uvedeného dátumu sa stal dobromyseľným držiteľom nehnuteľností, nakoľko tieto nadobudol na základe nikým nespochybňovanej kúpnej zmluvy. Podľa názoru súdu bola dobromyseľnosť, teda subjektívny postoj žalovaných vyplývajúci z ich presvedčenia, že sú vlastníckymi nehnuteľnosťami, spochybnený prvýkrát až dňom 22.3.2012, kedy im bol konajúcim súdom doručený odpis žalobného návrhu. Stalo sa tak avšak až po uplynutí 10 ročnej premlčacej lehoty. Súd sa nemohol stotožniť s námietkami žalobcu, ktorými sa snažil preukázať, že žalovaní nemohli byť vo svojej držbe dobromyseľní a to jednak od roku 2004, kedy sa malo konať stretnutie v reštaurácii Merkur, ktorého sa zúčastnil žalovaný 2., a v rámci ktorého mu malo byť vytýkané, že vlastníctvo k nehnuteľnostiam nadobudol nezákonným spôsobom. Podľa názoru žalobcu je taktiež dobromyseľnosť žalovaných vyvrátená aj tým, že v roku 2009 mal byť žalovaný 2. žalobcom písomne vyzvaný k usporiadaniu vlastníckych vzťahov k pozemkom pod veslárskym klubom. Súd dáva do pozornosti, že pre zánik dobromyseľnosti oprávneného držiteľa nepostačuje akákoľvek námietka existencie jeho vlastníctva, musí ísť o takú námietku, ktorá je spôsobilá vyvolať objektívnu pochybnosť držiteľa, že mu vlastnícke právo patrí, preto sa takáto námietka musí týkať konkrétneho vlastníckeho práva, ku konkrétnemu predmetu vlastníctva a musí byť založená na dôvodoch, ktoré sú svojim charakterom a obsahom spôsobilé u držiteľa vyvolať pochybnosť. Podľa názoru súdu však v konaní žalobca nepreukázal, že by na stretnutí v reštaurácii Merkur v roku 2004, boli žalovanému 2. vnesené také námietky, ktoré by sa týkali konkrétnych nehnuteľností spolu s uvedením konkrétnych dôvodov, ktoré boli spôsobilé vyvolať dôvodnú pochybnosť. Je preto nepochybné, že interpelácie vnesené

v pohostinskom zariadení v konfrontačnej atmosfére nedosahovali takú intenzitu, ktorá by spôsobila zmenu subjektívneho postoja žalovaných k ich vlastníctvu. Súd žalovaným ako procesne úspešným subjektom konania priznal náhradu trov konania v celkovej výške 75.149,72 Eur, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia.

4. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom právneho zastúpenia odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a žalovaných zaviazne k povinnosti nahradiť mu trovy konania v sume 23.243,82 Eur, alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v plnom rozsahu a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Dôvodil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že súd mu ako účastníkovi konania svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom tým, že napadnuté rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, čím je rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pretože v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd vôbec neuviedol akým spôsobom posúdil a ako sa vysporiadal so závažnými námietkami vo vzťahu k rozhodným skutkovým okolnostiam, ktoré boli uvedené predovšetkým vo vyjadrení k veci samej zo dňa 5.9.2013. S názorom súdu o jednoznačnom prejave vôle obecného zastupiteľstva vyjadrenom v uznesení OZ č. 36/OZ-2001 nemožno súhlasiť. Uvedené uznesenie je neurčité a to najmä pokiaľ ide o špecifikáciu predmetu prevodu - určenie nehnuteľností a taktiež pokiaľ ide o určenie kupujúceho, pretože z uvedeného uznesenia rozporne vyplýva, že predaj mal byť schválený jednak v prospech fyzickej osoby B. X. a tiež v prospech právnickej osoby Lodenica, spol. s r.o., ktorá navyše v tom čase ani neexistovala. V konečnom dôsledku i sám súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že podľa jeho názoru uvedené uznesenie č. 36/OZ-2001 prijaté na obecnom zastupiteľstve konanom dňa 29.10.2001 nie je možné považovať za rozhodnutie kolektívneho orgánu obce, ktorým by došlo k schváleniu konkrétneho predaja. I z uvedeného vyplýva rozporupnosť a nejasnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pokiaľ aj súd následne ustálil, že z uznesenia č. 36/OZ/2002 prijatého na obecnom zastupiteľstve konanom dňa 11.2.2002 jednoznačne vyplýva, že obecné zastupiteľstvo schválilo predaj areálu Lodenice podľa kúpnej zmluvy - notárskej zápisnice N 8/02, Nz 7/02, označenie notárskej zápisnice len značkami dostatočným spôsobom nekonkretizuje danú listinu, pretože bez uvedenia mena notára, u ktorého je uvedená notárska zápisnica pod citovanými značkami zaregistrovaná a bez uvedenia dátumu spisania uvedenej notárskej zápisnice nie je zrejmé o akú konkrétnu notársku zápisnicu sa jedná. Taktiež z označenia „predaj Lodenice“ nie je zrejmé, čo je predmetom predaja, aké nehnuteľnosti sa v súvislosti s predajom Lodenice mali odpredať. Preto ani na zasadnutí obecného zastupiteľstva konanom dňa 11.2.2002 nedošlo k riadnemu a zákonnému schváleniu prevodu vlastníctva nehnuteľného majetku obce. Tu odvolateľ argumentuje aj tým, že kúpna zmluva spísaná vo forme notárskej zápisnice bola uzavretá dňa 11.1.2002, čím nadobudla platnosť a účinnosť, pričom uznesenie č. 39/OZ/2002 bolo prijaté až následne na zasadnutí dňa 11.2.2002. V danom prípade teda nedošlo k naplneniu litery zákona, teda k predchádzajúcemu schváleniu prevodu vlastníctva nehnuteľného majetku obce príslušným orgánom obce. Odvolateľ ďalej zdôraznil, že zo skutočnosti, že notárska zápisnica nebola na zasadnutí obecného zastupiteľstva oboznamovaná je nutné vyvodiť tú skutočnosť, že právny úkon - prevod vlastníctva nehnuteľného majetku obce obsiahnutý v uvedenej notárskej zápisnici nebol na obecnom zastupiteľstve schválený, a to jednak v kontexte toho, že v programe zasadnutia uvedeného zastupiteľstva (11.2.2002) a ani v samotnej zápisnici tohto zasadnutia obecného zastupiteľstva nebolo ako bod programu uvedené schválenie prevodu vlastníctva predmetných nehnuteľností a taktiež i v kontexte toho, že v žiadnej inej listine ako v citovanej notárskej zápisnici neboli jednoznačne určitým spôsobom špecifikované nehnuteľnosti, ktoré mali byť predmetom prevodu a ani ich kúpna cena. Ak teda notárska zápisnica na obecnom zastupiteľstve nebola oboznamovaná, nemohlo obecné zastupiteľstvo schváliť predaj konkrétnych nehnuteľností. Pokiaľ aj súd prvej inštancie konštatoval, že v rozhodnom čase a ani do samotného rozhodnutia súdu nebolo ani jedným vtedajším poslancom obce oznámené, že obsah uznesenia č. 39/OZ/2002 zo dňa 11.2.2002 nie je v súlade so skutočnosťou, neznamená, že uvedené uznesenie bolo v súlade so skutočnosťou a to toľko vtedy, keď z vykonaných dôkazov je zjavná nekompetentnosť poslancov obecného zastupiteľstva pri rozhodovaní o obecných záležitostiach. V každom prípade je potrebné uviesť, že právny úkon, ktorý urobila obec v rozpore so zákonom, hoci i v dôsledku nekvalitného a nekvalifikovaného výkonu obecnej samosprávy, nie je možné konvalidovať s odôvodnením, že následky nekvalitného a nekvalifikovaného výkonu obecnej samosprávy nie je možné prenášať na nadobúdateľa obecného majetku. Pokiaľ právny úkon nebol urobený v súlade so zákonom, teda pokiaľ v danom prípade nedošlo k riadnemu a zákonnému schváleniu prevodu vlastníctva nehnuteľného majetku obce, je takýto právny úkon bez ďalšieho podľa § 39 Občianskeho

zákonníka absolutně neplatný. K řádnému a zákonnému schválení převodu vlastnictva na odporcu 1 nedošlo na zastupitelstve konaném dňa 11.2.2002 aj pre rozpor s § 12 ods. 1 zák. č. 369/1990 Zb., pretože v takomto programe rokovania obecného zastupiteľstva obsiahnutom i v pozvánke, ktorou bolo zvolané predmetné zasadnutie obecného zastupiteľstva, nie je ako bod programu uvedené schválenie zmluvného prevodu vlastnictva - predaja predmetných nehnuteľností žalovanému 1. V programe je ako jeden z bodov uvedený len bod programu označený ako „informatívna správa o predaji Lodenice“. Ani z obsahu zápisnice nevyplýva, že by malo zastupiteľstvo rokovať o inom ako v pozvánke uvedenom bode programu a už vôbec z obsahu zápisnice nevyplýva, že by malo obecné zastupiteľstvo rokovať o podmienkach predaja predmetných nehnuteľností. Na zasadnutí obecného zastupiteľstva dňa 11.2.2002 nebol zmenený ani doplnený program rokovania, preto nie je možné, aby obecné zastupiteľstvo o bode, ktorý nebol súčasťou programu zasadnutia rokovalo, hlasovalo a dokonca prijalo platné rozhodnutie. Teda pokiaľ ide o schválenie zmluvného prevodu vlastnictva nehnuteľného majetku obce, nebolo jedným z bodov programu rokovania obecného zastupiteľstva zverejneného na úradnej tabuli aspoň tri dni pred zasadnutím a v konečnom dôsledku obsiahnutého v pozvánke na zasadnutie obecného zastupiteľstva. Na tomto zasadnutí ani nebola oboznámená kúpna zmluva spísaná notárom, pričom o takomto návrhu sa nehlasovalo a predaj schválený nebol. Pokiaľ ide o otázku ceny prevádzaných nehnuteľností na obecnom zastupiteľstve, ktoré zasadalo 29.10.2001 sa mal schváliť odpredaj areálu za ceny stanovené v znaleckých posudkoch, ktoré však v čase konania zastupiteľstva neboli k dispozícii, keďže posudky boli vypracované až v roku 2002. Na zasadnutí dňa 11.2.2002 otázka ceny nehnuteľnosti prejednávaná nebola. Ďalej odvolateľ poukázal aj na rozsudok NS SR sp. zn. 3Odo 21/2002 podľa ktorého majetkoprávne úkony, o ktorých prislúcha rozhodovať obecnému zastupiteľstvu, sú pre obec záväzné len v prípade „predchádzajúceho“ kladného rozhodnutia tohto zastupiteľstva. Bez takéhoto rozhodnutia starosta obce nemôže v uvedených prípadoch urobiť platný právny úkon za obec. V predmetnej veci je tak zrejmé, že obecné zastupiteľstvo konané dňa 29.10.2001 neschválilo predaj predmetných nehnuteľností v prospech žalovaného 1. s poukazom už na uvádzané, predovšetkým vzhľadom na zmätočnosť uznesenia v tom, že je ním schválený predaj jednak fyzickej osobe a jednak právnickej osobe, ktorá však v tomto čase neexistovala. Pokiaľ ide o obecné zastupiteľstvo konajúce sa 11.2.2002, aj napriek už uvádzaným výhradám, nešlo by tu o predchádzajúci súhlas obecného zastupiteľstva, nakoľko kúpna zmluva spísaná notárom dňa 11.1.2002 bola všetkými jej účastníkmi podpísaná už dňa 11.1.2002. Kúpna zmluva tak bola uzavretá bez predchádzajúceho schválenia obecným zastupiteľstvom, a preto je absolutně neplatná. Odvolateľ poukázal aj na rozsudok NS SR sp. zn. 8Sžo 223/2008, podľa ktorého obecné zastupiteľstvo schvaľuje zmluvný prevod konkrétneho majetku a z jeho uznesenia musí byť zrejmé, aký prevod sa schvaľuje, čo je predmetom prevodu, ktorá nehnuteľnosť, v prospech koho a za akú cenu. Uvedené náležitosti ani jedno uznesenie obecného zastupiteľstva neobsahuje. Nakoľko je neplatná kúpna zmluva spísaná vo forme citovanej notárskej zápisnice z dôvodu rozporu so zákonom, sú absolutně neplatné i kúpna zmluva, titulom ktorej bolo Správou katastra Galanta povolený vklad pod č. V 5367/07 a darovacia zmluva titulom ktorej bol Správou katastra povolený vklad pod č. V 2717/08 a to z dôvodu, že v prvom prípade predávajúci a v druhom prípade darujúci previedli viac práv ako sami mali.

5. Odvolateľ ďalej nesúhlasil ani so závermi súdu prvej inštancie vyslovenými v odôvodnení napadnutého rozsudku v súvislosti s riešením otázky vydržania sporných nehnuteľností žalovaným 1. a následne žalovanými 2. a 3., pretože u nich absentuje dobromyseľnosť. Odvolateľ poukázal na to, že podľa svedeckej výpovede X. P. už v roku 2004 sa uskutočnilo stretnutie, ktorého sa zúčastnili aj Ing. J., Z., Ing. O. a X., keď na tomto stretnutí bolo evidentne zo strany obecných poslancov B. X. vytýkané, že sa nedostal (samozrejme poslanci mali na mysli jeho spoločnosť - Lodenica, spol. s r.o.) k majetku riadnym spôsobom. A že nehnuteľnosť nenadobudol v súlade so zákonom, teda neoprávnene. V. X. bol vyzvaný aj na obecnom zastupiteľstve konanom dňa 30.11.2009 starostom Q. Z., aby celú záležitosť dal do poriadku. Aj svedkyňa B. potvrdila, že pán X. ešte v čase, keď bol starostom obce bol vyzvaný, aby záležitosť ohľadne pozemkov, ktoré nemali byť prevedené do jeho vlastnictva usporiadal, na čo sa tento vyjadril tak, že to usporiada neskôr. Svedkyňa potvrdila aj to, že v roku 2009 bol pán X. obcou a to konkrétne starostom Z. na obecnom úrade vyzvaný k tomu, aby vrátil pozemky za cenu, za ktorú ich nadobudol. Samozrejme to, aj vzhľadom k odstupu času, svedkyňa bližšie nerozvíjala a nepopisovala detailný priebeh predmetného rozhovoru, ale jej vyjadrenie nasvedčuje tomu, že pán Z. žiadal v mene obce od pána X. vrátiť predmetné nehnuteľnosti oproti vráteniu ich kúpnej ceny v dôsledku neplatnosti a nezákonnosti predmetnej kúpnej zmluvy. Aj na zastupiteľstve konanom dňa 30.11.2009 bolo prijaté uznesenie, v ktorom bolo uložené starostovi obce B. X. jednať s konateľom firmy Lodenica, spol. s r.o. o vysporiadaní pozemku. Rovnako i na zastupiteľstve konanom dňa 15.2.2010 bolo

prijaté obdobné uznesenie. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že pán X. nebol dobromyseľným držiteľom predmetných nehnuteľností a tým pádom nebola dobromyseľným držiteľom predmetných nehnuteľností ani spoločnosť Lodenica, spol. s r.o. Dobromyseľnosť týchto osôb bola narušená minimálne v roku 2004 a keďže bola narušená dobromyseľnosť pána X. ako osoby konajúcej v mene nadobúdateľa nehnuteľností (žalovaný 1.) pri ich nadobudnutí a tiež i ako spoločníka nadobúdateľa nehnuteľností, nemôžu si žalovaní 2. až 4. započítať do svojej vydržacej doby aj dobu počas ktorej vec držal žalovaný 1. U žalovaného 2. treba tiež brať zreteľ na skutočnosť, že tento počas celého funkčného obdobia vykonával funkciu starostu obce a teda musel mať vedomosť o tom, že nadobudnutie nehnuteľnosti zo strany žalovaného 1. nebolo v súlade so zákonom. Z uvádzaného je potom zrejmé, že ani jeden zo žalovaných nemohol titulom vydržania nadobudnúť vlastnícke práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu a to z titulu absencie ich dobromyseľnosti.

6. Napokon odvolateľ napadol i výrok o náhrade trov konania, keď je názoru, že súd v napadnutom rozhodnutí neuviedol na základe čoho ustálil cenu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých sa právna služba týkala a teda z čoho vyvodil tarifnú hodnotu 1.165.000,- Eur, z ktorej následne stanovil základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby sporu. Podľa § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z. cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka musí byť určená pri začatí poskytovania právnej služby a v predmetnej veci iná hodnota vlastníckeho práva - predmetných nehnuteľností ako hodnota predstavujúca ich kúpnu cenu podľa kúpnej zmluvy spísanej do notárskej zápisnice t.j. suma 186.664,28 Eur zistená nebola. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v predmetnej veci preto predstavuje sumu 798,37 Eur a nie sumu 6.876,33 Eur, ako ju ustálil súd prvej inštancie.

7. K odvolaniu žalobcu sa prostredníctvom právneho zastúpenia vyjadrili žalovaní 1. až 4., ktorí uviedli, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považujú za vecne správne a navrhujú ho odvolaciemu súdu potvrdiť. Poukázali na skutočnosť, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil otázku prípadného vydržania vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, čo samo osebe postačuje na zamietnutie žaloby a odôvodňuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ako žalovaní boli so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľní v tom, že im predmetné vlastnícke právo k nehnuteľnostiam patrí. Ich dobromyseľnosť bola zachovaná po celú dobu od prevodu vlastníckeho práva, až pokiaľ im nebola doručená žaloba podaná žalobcom. Pri zachovaní náležitej starostlivosti vychádzali zo zásady hodnovernosti katastra nehnuteľností, navyše oprávnenosť ich držby sa po celú dobu držby prezumuje. Pre zánik dobromyseľnosti držiteľa nepostačuje akákoľvek námietka existencie jeho vlastníckeho práva. Musí ísť o takú námietku, z ktorej vyplýva skutočnosť, ktorá je spôsobilá vyvolať objektívnu pochybnosť o tom, že držiteľovi veci vlastnícke právo patrí. Takáto námietka sa musí týkať konkrétneho vlastníckeho práva, t.j. práva ku konkrétnej veci, musí byť založená na dôvodoch, ktoré objektívne u držiteľa musia vyvolať pochybnosti o tom, že mu vlastnícke právo k tejto veci patrí a musia byť známe vlastníkovi tej ktorej veci, nie následne jeho právnomu predchodcovi a podobne... Pokiaľ ide o odvolateľom poukazované stretnutie v reštaurácii Merkúr, kde malo byť zo strany obecných poslancov vytykané B. X., že sa nedostal k majetku riadnym spôsobom a že nehnuteľnosti nenadobudol v súlade so zákonom, ako aj k prejednávaniu otázky neoprávneného nadobudnutia predmetných nehnuteľností na obecnom zastupiteľstve dňa 30.11.2009, rovnako o potvrdenie svedkyňou B., že pán X. bol v čase, keď bol starostom obce vyzývaný, aby záležitosti ohľadne pozemkov usporiadal a vyzvaný poslancom Q. Z. k tomu, aby vrátil pozemky za cenu, za ktorú ich nadobudol, k týmto tvrdeniam uvádzajú, že nikdy nikto nešpecifikoval, akých nehnuteľností sa mala eventuálna námietka, ktorá by mohla mať za následok stratu dobromyseľnosti, ktoréhokoľvek z nich sa týkať. Žalobca neuviedol a nešpecifikoval, v čom konkrétne mala spočívať akákoľvek námietka vznesená voči nim do uplynutia doby vydržania, takýto dôvod nevyplýval ani z výpovede žiadneho zo svedkov. Svedkovia síce tvrdili, že boli akési námietky k vlastníckemu právu k neoznačeným nehnuteľnostiam voči žalovanému 2., žiadny z nich však neuviedol, aká bola podstata týchto námietok a v čom spočívali. Následne sa žalovaní v súvislosti s uvádzaným vyjadrovali k jednotlivým svedeckým výpovediam vo veci.

8. Podľa odvolateľov žalobca nepreukázal ani neplatnosť kúpnej zmluvy obsiahnutej v notárskej zápisnici č. N 8/02 a Nz 7/02 spísanej notárom JUDr. Michalom Irsákom dňa 11.1.2002. Podstatou sporu v prípade schválenia predmetného prevodu nie je to, či tento úkon bol alebo nebol schválený, ale či vyhotovenie listín obcou ako žalobcom argumentujúcim neplatnosťou, výlučne ním samotným vyhotovenej listiny o právnom úkone bolo na požadovanej úrovni tak, aby spĺňalo formálne náležitosti, ktoré na takýto právny úkon a jeho platnosť vyžadujú právne predpisy, resp. judikatúra Najvyššieho súdu SR, ktorá bola v tejto otázke produkovaná, vo väčšej časti až po roku 2002, kedy prišlo k týmto úkonom. V danom

prípade teda nie je dôvodom vzniku sporu pokus súkromných osôb, či firiem ukrátiť obec a zmocniť sa obecného majetku, čo dalo za vznik pomerne rigorózneho judikatúre Najvyššieho súdu SR v záujme ochrany verejných zdrojov, ale ide tu o pokus osôb konajúcich v mene obce, využiť prípadné vlastné formálne chyby obce na odňatie majetku, ľuďom - osobám, ktoré ho riadne kúpili. Takýto výkon práv a povinností vyplývajúci z občianskoprávných vzťahov žalobcom bez právneho dôvodu zasahuje do práva a oprávnených záujmov žalovaných a je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka a takémuto konaniu by súd nemal poskytnúť právnu ochranu. Poukazujú ďalej na to, že kúpna zmluva bola riadne schválená uznesením obecného zastupiteľstva zo dňa 11.2.2002 č. 39/OZ/2002, kde v bode 2 obecné zastupiteľstvo schvaľuje predaj Lodenice podľa kúpnej zmluvy - notárska zápisnica N 8/02, Nz 7/02. Toto uznesenie je nepochybne určité, nakoľko odkazuje na konkrétnu notársku zápisnicu ako kúpnu zmluvu, ktorú ako právny úkon schvaľuje, a v ktorej je presne špecifikované, čo je predmetom prevodu a za akú cenu sa prevádza vlastnícke právo k predmetu kúpy. Uznesením č. 39/OZ/2002 z 11.2.2002 prišlo k schváleniu právneho úkonu, ktorým bolo nakladané s majetkom obce a to spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o jeho obsahu. Pokiaľ ide o námietku v podanom odvolaní, že tento súhlas obecného zastupiteľstva nebol predchádzajúcim súhlasom odvolávajúc sa na neskoršiu judikatúru NS SR je tu potrebné uviesť, že NS SR v rámci svojej judikatúry dospel k názoru, že bez schválenia právneho úkonu, ktorým sa nakladá s majetkom vo vlastníctve obce obecným zastupiteľstvom nevznikol prejav vôle spôsobilých založiť právnym úkonom vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu, nakoľko schválenie právneho úkonu zo strany príslušného orgánu obce predstavuje podmienku platnosti právneho úkonu obce a to najmä vo vzťahu k posudzovaniu právneho úkonu obce správou katastra. V tomto smere je potrebné požiadavku „predchádzajúceho súhlasu“ obecného zastupiteľstva chápať vo vzťahu k účinkom právneho úkonu, teda že účinky právnemu úkonu, ktorým sa nakladá s majetkom obce a ktorý vyžaduje súhlas obecného zastupiteľstva nemôžu, bez takéhoto predchádzajúceho súhlasu nastať. Tomuto nasvedčuje aj znenie § 9 ods. 2 písm. a) zák. č. 138/1991 Zb., podľa ktorého schváleniu obecným zastupiteľstvom podliehajú vždy zmluvné prevody vlastníctva nehnuteľného majetku. Zákon teda v rozhodnom čase nevyžadoval predchádzajúci súhlas obecného zastupiteľstva na prevod nehnuteľného majetku vo vlastníctve obce, ale schválenie zmluvného prevodu vlastníctva nehnuteľného majetku obce, ako zákonnú podmienku, ktorej predchádzajúce splnenie je nevyhnutné pre nadobudnutie účinkov tohto prevodu. Z uvádzaného je potom zrejmé, že zápisnica zo zasadnutia obecného zastupiteľstva z 11.2.2002 vo svojej prílohe obsahuje konkrétne znenie uznesenia obecného zastupiteľstva, ktoré uznesenie bolo obecným zastupiteľstvom Obce Šintava schválené a ktoré spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosť o svojom obsahu, odkazom na konkrétnu listinu - notársku zápisnicu, v ktorej sú uvedené všetky podstatné náležitosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy, spĺňa náležitosti tohto právneho úkonu a jeho schválenia tak z hľadiska formálnych, ale aj meritórnych náležitostí, ktoré schválenie právneho úkonu predchádzalo nadobudnutie jeho účinkov. V tomto smere sú potom skutkové zistenia súdu prvého stupňa a jeho právne závery správne.

9. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, súd podrobne zdôvodnil, ako k nej dospel, keď súdu bol predložený dôkaz o hodnote veci, o vlastníctvo ktorých sa vedie spor. Cena práva sa síce určuje ku dňu začatia poskytovania právnej služby, nič však stranám nebráni aj v priebehu konania predložiť dôkaz o jeho výške. Strany v tomto smere nie sú viazané len desaťročie pred začatím sporu zadováženými znaleckými posudkami, ktoré logicky nemôžu preukazovať ceny nehnuteľností o viac ako desať rokov neskôr. Strany môžu v priebehu konania preukázať hodnotu nehnuteľností o vlastníctvo ktorých je vedený spor, čo bolo aj vykonané, a voči ktorému oceneniu nehnuteľnosti žalobca nevzniesol žiadnu relevantnú námietku a nijakým spôsobom ho nespochybnil. Vzhľadom na uvádzané preto navrhuje odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku potvrdiť a priznať im náhradu trov odvolacieho konania, ktorú vyčíslia samostatným podaním.

10. Na základe predmetného odvolania podaného žalobcom Krajský súd v Trnave preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolaniu vo vzťahu k rozhodnutiu o veci samej nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie rozsudkom zo dňa 25.3.2015 č.k. 25 Co/173/2014-346. Odvolanie žalobcu považoval Krajský súd v Trnave za dôvodné len v časti rozhodovania o náhrade trov konania, v dôsledku čoho napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie uvedeným rozsudkom v tejto časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Na základe dovolania podaného žalobcom Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 19.8.2015 č.k. 8Cdo/434/2015-389 napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. S poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôraznil, že nedoručením žalobcovi ako odvolateľovi vyjadrenie žalovaných k jeho odvolaniu zo dňa 18.3.2014, obsahujúce skutkovú a právnu argumentáciu, došlo nielen k porušeniu uvedeného čl. 6 ods. 1, ale aj k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom, čo je potrebné považovať za procesnú vadu podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku v nadväznosti na jeho ust. § 241 ods. 2 písm. a) a § 242 ods. 1 veta druhá. Pretože odňatie možnosti konať pred súdom znamená porušenie práv na spravodlivý proces zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť, Najvyšší súd SR podľa § 243b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd zároveň uložil odvolaciemu súdu doručiť vyjadrenie žalovaných k odvolaniu žalobcu s tým, že až po vykonaní tohto procesného úkonu bude možné v odvolacom konaní pokračovať.

12. Odvolací súd po vrátení mu veci dovolacím súdom na ďalšie konanie doručil žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zastúpenia vyjadrenie žalovaných zo dňa 18.3.2014 k jeho odvolaniu, ku ktorému vyjadreniu žalobca zaujal písomné stanovisko, v ktorom uviedol, že skutočnosti uvádzané vo vyjadrení žalovaných 1 až 4 podané voči jeho odvolaniu zo dňa 13.11.2013 považuje za účelové nemajúce oporu vo vykonaných dôkazoch, závery žalovaných obsiahnuté v ich vyjadrení vychádzajú z nesprávneho posúdenia skutočností vyplynuvších z vykonaných dôkazov, z nesprávneho hodnotenia jednotlivých vo veci vykonaných dôkazov. Taktiež neobstojí ani právne posúdenie veci uvedené žalovanými v tomto ich vyjadrení. Zotrváva na jednotlivých skutkových okolnostiach, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov v rozsahu tak, ako to uviedol vo svojom odvolaní podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie, ako i v dovolaní podanom proti ostatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 25.3.2015 a naďalej zotrváva i na právnom posúdení, ktoré uviedol v citovanom odvolaní a dovolaní. V ďalšom v plnom rozsahu odkazuje na dôvody, ktoré uviedol v uvedenom odvolaní ako i v podanom dovolaní a týchto sa pridrižiava (nepovažuje za hospodárne a účelné ich opätovne na tomto mieste opakovať). S poukazom na uvedené navrhuje odvolaciemu súdu podľa § 388 Civilného sporového poriadku napadnuté rozhodnutie zmeniť a to tak, že jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovie a proti žalovaným mu prizná náhradu trov konania (prvoinštančného, odvolacieho ako i dovolacieho) v rozsahu 100%.

13. K doručenému stanovisku žalobcu k vyjadreniu žalovaných k jeho odvolaniu sa žalovaní už písomne nevyjadřili.

14. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Dovolací súd pristupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP. Keďže ale odvolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho podania bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo, za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 CSP), ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 CSP).

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 OSP, aktuálne § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP, akt. § 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 201 a 202 OSP, akt. § 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP, akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), d), f) OSP, ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď

miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k tomu istému právnomu záveru ako pri ostanom svojom rozhodnutí v predmetnej právnej veci zrušenom dovolacím súdom, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

16. Skôr než odvolací súd opätovne pristúpi k zaoberaniu sa odvolacím dôvodmi žalobcu, jeho pozornosti nemohlo uniknúť, že napriek tomu, že v danom prípade ide o určovací žalobu (pôvodne podľa § 80 písm. c) OSP, ktorý má ekvivalentu v § 137 písm. c) CSP), súd prvej inštancie nezhodnotil naliehavosť právneho záujmu na žiadanom určení. V danom prípade sa žalobca domáha určenia svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré právo sa zapisuje do Katastra nehnuteľností SR, čím je potom na požadovanom určení vždy naliehavý právny záujem, ak má byť súdne rozhodnutie určujúce právo zaznamenané do katastra a týmto spôsobom má byť dosiahnutá zhoda medzi stavom právnym a zapísaným v Katastri nehnuteľností SR, čo pravdepodobne je aj sporovým stranám zrejmé, keďže absencia naliehavého právneho záujmu nebola žalovanými ako v prvoinštančnom, tak ani v odvolacom konaní namietaná.

17. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným uplatnenými odvolacími dôvodmi bolo posúdiť, či prvoinštančný súd rozhodol správne, ak žalobu žalobcu zamietol s odôvodnením, že kúpna zmluva spísaná vo forme notárskej zápisnice notárom JUDr. Michalom Irsákom pod č. N 8/02, Nz 7/02 zo dňa 11.1.2002, ktorou boli prevedené sporné nehnuteľnosti žalobcom na žalovaného 1. je platným právnym úkonom. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, včítane jeho obsahového vymedzenia, je predmetom odvolacieho prieskumu skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, o ktorý svoje právne závery oprel i súd odvolací.

18. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného práva na žiadané určenie a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na výstižné, správne, presvedčivé a v relevantnom vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia opakovane dopĺňa iba nasledovné:

19. Podľa § 9 ods. 2 písm. a) zákona č. 138/1991 Zb. (v znení účinnom v čase prevodu) schváleníu obecným zastupiteľstvom podliehajú vždy zmluvné prevody vlastníctva nehnuteľného majetku.

20. Rozhodnutie obecného zastupiteľstva o zmluvnom prevode nehnuteľného majetku obce nie je autoritatívnym výrokom obce, ktorým sa individuálny právny vzťah účastníkov zakladá, mení alebo ruší ale je prejavom vôle obce. Tento prejav sa tvorí a prejavuje uznesením obecného zastupiteľstva. Právne účinky vyvolá však len vtedy ak spĺňa formálne a meritórne náležitosti. Ak sa pred súdom vyskytne v civilnom sporovom konaní ako sporná otázka platnosti zmluvy uzavretej medzi obcou a druhým účastníkom zmluvy, ktorej predmetom je prevod nehnuteľného majetku, ktorý vyžadoval rozhodnutie obecného zastupiteľstva (daný prípad), musí súd skúmať platnosť prejavu vôle tak z hľadiska formálnych (prijatie uznesenia spôsobom stanoveným v zákone) ako aj z hľadiska meritórnych náležitostí, ktorého jadrom je prejav vôle. Bez prejavu vôle a jeho vyjadrenia v objektívne zistiteľnej forme nemožno hovoriť o právnom úkone. Táto zásada platí aj pre prejavy vôle obce v oblasti občianskeho práva. Kým obecné zastupiteľstvo nerozhodlo o schválení takéhoto zmluvného prevodu a prijaté uznesenie nebolo pojaté do zápisu o priebehu schôdze obecného zastupiteľstva, nevznikol prejav vôle spôsobilý založiť právnym úkonom vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu.

21. Zmluvný prevod nehnuteľného majetku obce, o ktorom rozhoduje obecné zastupiteľstvo, a ktoré by urobil len starosta bez platného rozhodnutia obecného zastupiteľstva, by nezaväzoval obec, pretože by tu chýbal prejav vôle obce. Zmluvný prevod nehnuteľného majetku uskutočnený starostom obce, ku ktorému sa vyžaduje rozhodnutie obecného zastupiteľstva, nemôže obec bez takéhoto rozhodnutia zaviazat', pričom takýto právny úkon starostu (bez súhlasu obecného zastupiteľstva) by ani nevyvolal právne účinky.

22. Pokiaľ aj odvolateľ namieta, že nemôže súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie o jednoznačnom prejave vôle obecného zastupiteľstva vyjadrenom v uznesení obecného zastupiteľstva č. 36/OZ-2001, odvolací súd vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku takýto právny záver súdu prvej inštancie z jeho rozhodnutia nezaznamenal. Predmetom skúmania súdom prvej inštancie bolo uznesenie obecného zastupiteľstva č. 39/OZ/2002 zo dňa 11.2.2002, ktorým bol schvaľovaný prevod nehnuteľného majetku obce na žalovaného 1. Pokiaľ sa aj súd zaoberal uznesením č. 36/OZ-2001, tu potom len v rovine konštatovania, že z tohto uznesenia vyplýva prejav vôle o prevode nehnuteľností tvoriace areál Lodenice na žalovaného 1., s tým že mala byť kreovaná komisia, ktorá mala pripraviť tento prevod (do budúca). Súd prvej inštancie následne aj sám konštatoval, že uvedené uznesenie nie je možné považovať za rozhodnutie kolektívneho orgánu obce, ktorým by došlo k schváleniu konkrétneho predaja.

23. V danej veci, vzhľadom na uvádzané vyššie, bolo preto potrebné posúdiť a tým zároveň vysporiadať sa so zásadnou odvolacou argumentáciou, konkrétne či k schváleniu prevodu vlastníctva nehnuteľného majetku obce mohlo dôjsť dňa 11.2.2002 prijatím uznesenia obecného zastupiteľstva č. 39/OZ/2002, keď kúpna zmluva, spísaná vo forme notárskej zápisnice notárom JUDr. Michalom Irsákom pod č. N 8/02, Nz 7/02, bola uzavretá dňa 11.1.2002, čím podľa odvolateľa nadobudla nielen platnosť ale aj účinnosť. Podľa žalobcu tu chýbal predchádzajúci súhlas obecného zastupiteľstva k prevodu nehnuteľného vlastníctva obcou. Odvolateľ nesúhlasil ani s tým, že by takýto súhlas vyslovený v uznesení č. 39/OZ/2002, pri konkretizácii schvaľovaného právneho úkonu v ňom len odkazom na uvedenú notársku zápisnicu, jednoznačne splňal požiadavku určitosti.

24. Nespornou v danom prípade zostáva požiadavka súhlasu obecného zastupiteľstva k prevodu nehnuteľného vlastníctva obcou, ktorá jednoznačne vyplýva zo znenia cit. ust. § 9 ods. 2 písm. a) zákona č. 138/1991 Zb. (v znení účinnom v čase prevodu). Aj ustálená judikatúra Najvyššieho súdu SR dospela k záveru, že bez schválenia právneho úkonu, ktorým sa nakladá s majetkom obce obecným zastupiteľstvom, nevznikne prejav vôle spôsobilý založiť právnym úkonom vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu, ako bolo konštatované už vyššie. V tomto smere je však potrebné mať na zreteli, že zákonodarca v právnej norme výslovne neuvádza, že k zmluvnému prevodu vlastníctva nehnuteľného majetku obce sa vyžaduje predchádzajúci súhlas obecného zastupiteľstva, zákonné ustanovenie vyžaduje zmluvné prevody vlastníctva nehnuteľného majetku schváliť obecným zastupiteľstvom. Preto odvolací súd zhodne so stanoviskom procesnej strany žalovaných zastáva ten právny názor, že právny úkon starostu o prevode nehnuteľností do vyslovenia súhlasu obecného zastupiteľstva nenadobudne právne účinky, preto potom možno uzavrieť, že každý vyslovený súhlas obecného zastupiteľstva vo vzťahu k perfektности právneho úkonu možno považovať za predchádzajúci. Napokon podľa poznatkov odvolacieho súdu k danej konkrétnej problematike sa judikatúra ešte nevyjadrila (súd má na mysli schválenie právneho úkonu obecným zastupiteľstvom po uzavretí zmluvy).

25. V danom konkrétnom prípade za zmienku stojí aj to, že k súhlasu obecného zastupiteľstva uznesením č. 39/OZ/2002 zo dňa 11.2.2002 došlo do jedného mesiaca od uzatvorenia zmluvy, ku ktorému došlo dňa 11.1.2002, navyše keď uskutočnenie prevodu bolo predtým predbežne prerokované obecným zastupiteľstvom dňa 29.10.2001, čo vyplýva z jeho uznesenia č. 36/OZ-2001, ktoré samozrejme nie je možné považovať za platný súhlas s prevodom, ako na to správne odvolateľ aj poukázal, ale určite z neho vyplýva pozitívna vedomosť obecného zastupiteľstva o takomto následnom úkone obce s predbežným súhlasom so zamýšľaným prevodom. Navyše obecné zastupiteľstvo udelilo kvalifikovaný súhlas k prevodu uznesením č. 39/OZ/2002 zo dňa 11.2.2002 ešte pred podaním návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, teda pred nadobudnutím jeho vecno-právnych následkov (§ 133 ods. 2 v spojení s § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Podľa názoru odvolacieho súdu uznesenie obecného zastupiteľstva č. 39/OZ/2002 zo dňa 11.2.2002 tak bolo spôsobilé zhojiť skutočnosť, že kúpna zmluva v deň jej uzavretia nebola ešte obecným zastupiteľstvom kvalifikovane schválená.

26. Pokiaľ odvolateľ namietal aj to, že k riadnemu a zákonnému schváleniu prevodu vlastníctva na žalovaného 1. nedošlo na zastupiteľstve konanom dňa 11.2.2002 aj pre rozpor s § 12 ods. 1 zák. č. 369/1990 Zb., pretože v programe rokovania obecného zastupiteľstva obsiahnutom i v pozvánke, ktorou bolo zvolané predmetné zasadnutie obecného zastupiteľstva, nie je ako bod programu uvedené schválenie zmluvného prevodu vlastníctva - predaja predmetných nehnuteľností žalovanému

1., odvolací súd uvádza, že ak obecné zastupiteľstvo prejedná aj doplnený bod programu zasadnutia, bez jeho zverejnenia na úradnej tabuli, čím samé znížilo možnosť získať informácie o programe jeho zasadnutia, nejde o také obmedzenie informovanosti, ktoré by v daných konkrétnych okolnostiach prípadu zasiahlo do podstaty práva podľa čl. 30 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 3 ods. 2 písm. c) zák. č. 369/1990 Zb., keďže túto neinformovanosť namieta len samotná obec, ktorá prostredníctvom osôb na to oprávnených zodpovedá za dodržanie zákonného postupu pri jeho zvolávaní. Navyše žalobca mal možnosť podať súdnu žalobu o nezákonnosť uznesenia obecného zastupiteľstva č. 39/OZ/2002 zo dňa 11.2.2002, či tak učinil už neuvádza.

27. Odvolateľ ďalej nesúhlasil ani s tým, že súhlas vyslovený v uznesení č. 39/OZ/2002, pri konkretizácii schvaľovaného právneho úkonu len odkazom na uvedenú notársku zápisnicu, spĺňa požiadavku určitosti. Pri posudzovaní tejto odvolacej námietky je potrebné vychádzať z nasledujúceho:

28. Prejav vôle je určitý a zrozumiteľný, a teda vôľa je prejavená v objektívne zistiteľnej podobe, pokiaľ je obsah vôle objektívne zistiteľný výkladom z prejavu vôle, teda ak z prejavu vôle môže adresát na základe výkladu tohto prejavu vôle vnímať prejavenu vôľu bez opodstatnených (rozumných) pochybností o jej obsahu.

29. Zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu, ani z príslušnej judikatúry nevyplýva, že by vo vzťahu k prejavom vôle obecných zastupiteľstiev, vyjadreným vo forme uznesení o schválení majetkových úkonoch obcí, bolo vylúčené aplikovať pravidlá o výklade prejavov vôle - teda zisťovať obsah vôle vyjadrený takýmto uznesením za použitia príslušných výkladových pravidiel.

30. Pravidlá výkladu prejavu vôle sú v právnych predpisoch vyjadrené vo vzťahu k výkladu právnych úkonov (§ 35 Občianskeho zákonníka, § 266 Obchodného zákonníka). Nakoľko však právne úkony sú len jediným z druhov prejavu vôle, tieto výkladové pravidlá sa použijú aj na výklad iných prejavov vôle - napr. aj na výklad prejavu vôle obecného zastupiteľstva, vyjadreného v uznesení.

31. Uznesenie obecného zastupiteľstva je prejav vôle vyjadrený písomne, teda jazykovými prostriedkami. Pre výklad prejavov vôle vyjadrených jazykovými prostriedkami platí pravidlo vyjadrené v § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom“. Súdna prax uvedené pravidlo interpretuje tak, že pri prejavoch vôle vyjadrených jazykovými prostriedkami platí, že sa musia vykladať najskôr prostriedkami gramatickými (z hľadiska možného výkladu pojmov), ale taktiež logickými (z hľadiska vzájomnej nadväznosti použitých pojmov), či systematickými (z hľadiska začlenenia pojmov do celkových súvislostí, teda do štruktúry celého právneho úkonu).

32. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov, obecné zastupiteľstvo schvaľuje zmluvný prevod konkrétneho majetku, a z jeho uznesenia musí byť zrejmé, aký prevod schvaľuje, čo je predmetom prevodu, teda ktorá nehnuteľnosť, v prospech koho a za akú cenu. Vychádzajúc zo znenia uznesenia obecného zastupiteľstva zo dňa 11.2.2002, obecné zastupiteľstvo schválilo prevod podľa notárskej zápisnice č. N 8/02, NZ 7/02. Odvolací súd pripúšťa, že text uznesenia č. 39/OZ/2002 výslovne neobsahuje čo je predmetom schvaľovaného prevodu, teda ktorá nehnuteľnosť, v prospech koho a za akú cenu, avšak pri skúmaní vôle prejavenej v tomto uznesení nie je možné vychádzať len z doslovného gramatického výkladu textu uznesenia. Podľa odvolacieho súdu z logického, systematického a teleologického výkladu uznesenia č. 39/OZ/2002 vyplýva nepochybný záver, že vôľa obecného zastupiteľstva, vyjadrená v tomto uznesení, nepochybne zahŕňa súhlas s prevodom zachyteným v konkrétnej označenej notárskej zápisnici, do ktorej bol spísaný právny úkon - kúpna zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným 1. zo dňa 11.1.2012, predmetom ktorej bol prevod sporných nehnuteľností. Obecné zastupiteľstvo tak schválilo konkrétny zmluvný prevod spísaný do označenej notárskej zápisnice, ktorá sa tak stala nezameniteľnou, s ktorou obecné zastupiteľstvo bolo podľa zápisnice z jeho priebehu oboznámené, čím sa potom stalo zrejším aký prevod sa schvaľuje, čo je predmetom prevodu, teda ktorá nehnuteľnosť, v prospech koho a za akú cenu. Pokiaľ aj odvolateľ poukazuje, že v skutočnosti uvádzaná notárska zápisnica, do ktorej bola spísaná kúpna zmluva zo dňa 11.1.2002 - teda schvaľovaný právny úkon, na obecnom zastupiteľstve oboznamovaná nebola, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie takúto námietku nepovažuje za relevantnú (prípadnú

zodpovednosť ponecháva na samotných hlasujúcich členoch obecného zastupiteľstva), tu navyše aj vzhľadom na to, že táto skutočnosť zainteresovanými až doposiaľ namietaná nebola.

33. Odvolací súd zdôrazňuje, že z judikatúry súdov vyplývajú požiadavky, aby dôvody pre vyslovenie absolútnej neplatnosti právnych úkonov boli kriticky skúmané, a aby takýto záver súdy vyslovovali len v materiálne odôvodnených prípadoch. Takéto skúmanie nesmie byť formalistické alebo mechanické. Táto požiadavka vyplýva zo zásady zmluvnej autonómie. Zásah štátu do súkromnoprávneho vzťahu prostredníctvom vyslovenia jeho absolútnej neplatnosti zo strany súdu, má byť výnimočným opatrením - súd musí prihliadnuť ku všetkým vzájomným vzťahom jednotlivých, do úvahy prichádzajúcich argumentov a posúdiť ich váhu v konkrétnom prípade s ohľadom na špecifiká danej kauzy. Súd nesmie tieto kritériá aplikovať mechanicky. Takýto postup dáva prioritu výkladu nie len právnych úkonov, ale aj samotných zákonných ustanovení ktorý nevyvodzuje absolútnu neplatnosť zmluvy (právneho úkonu), pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, pokiaľ sú možné oba výklady. Vyššie uvedené princípy súdna judikatúra aplikuje aj v prípade výkladu zmlúv uzavretých obcami, ktoré vyžadujú pre svoju platnosť schválenie obecného zastupiteľstva. Tu je možné poukázať aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II.ÚS 87/2004, v súvislosti s otázkou skúmania platnosti zmluvy uzatvorenej obcou, podľa ktorého je nutné prihliadnuť na účel zákonného príkazu alebo zákazu, s ktorým je skúmaný právny úkon potenciálne v rozpore. V prípade právnej úpravy vyžadujúcej schválenie určitého majetkovoprávneho úkonu obecným zastupiteľstvom alebo radou obce je takýmto účelom ochrana majetku obce pred nezodpovedným jednaním jednotlivca. Z tohto účelu vyplýva požiadavka, že starosta obce nemôže platne vykonávať úkon závažným spôsobom ohrozujúcim majetok obce bez platného rozhodnutia obecného zastupiteľstva, v danom prípade obecné zastupiteľstvo uznesením č. 39/OZ/2002 pochybnosti o patričnej ochrane majetku obce odstránilo, keďže ním obecné zastupiteľstvo prevod obecného majetku schválilo. Ďalším výkladovým pravidlom, rešpektovaným aj pri skúmaní platnosti zmluvy uzatvorenej obcou, ku ktorej bolo potrebné schválenie obecným zastupiteľstvom je požiadavka právnej istoty a ochrany dobrej viery adresáta prejavu vôle. Tu Najvyšší súd ČR vo veci sp. zn. 28Cdo/1067/2004 uzatvára, že prvoradým hľadiskom pre posúdenie, či nastali skutočnosti odôvodňujúce odopretie platnosti konkrétnemu zmluvnému dojednaniu, nie je kvalifikácia jednej zo zmluvných strán (obce), ale rešpektovanie dôsledkov vyplývajúcich zo systematického a historického výkladu následkov rozporu právnych úkonov s právnymi predpismi, ako aj prvoradé rešpektovanie princípu dobrej viery účastníka vo vykonaní prejavu a z toho plynúca záväznosť takéhoto prejavu. Podľa NS ČR zo systematického usporiadania následkov rozporu právnych úkonov s právnymi predpismi možno nad všetku pochybnosť dovodiť aj úmysel zákonodarcu, ktorý dal prednosť výkladu preferujúcemu vyjadrenú vôľu konajúcej osoby, pred výkladom, ktorý formalisticky hodnotí taký úkon s prísnymi dôsledkami absolútnej neplatnosti. Žalobca ešte pred sporným prevodom nehnuteľného majetku z obce na žalovaného 1. kúpnu zmluvu zo dňa 11.1.2002, prezentoval podľa uznesenia obecného zastupiteľstva č. 36/OZ/2001 zo dňa 29.10.2001 zámer odpredaja sporných nehnuteľností žalovanému 1. Preto pokiaľ obecné zastupiteľstvo za tejto situácie uznesením č. 39/OZ/2002, i keď dodatočne po uzatvorení kúpnej zmluvy, avšak ešte pred podaním návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, schválilo predaj sporných nehnuteľností, žalovaný 1. musel byť pochopiteľne presvedčený, že po nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam bude môcť na nich realizovať svoj podnikateľský zámer.

34. Tu je potom potrebné uzavrieť, že v tomto smere sú skutkové zistenia ako aj právne závery súdu prvej inštancie, podľa ktorých súd považoval kúpnu zmluvu spísanú vo forme notárskej zápisnice č. N 8/02, Nz 7/02 zo dňa 11.2.2002 za platný právny úkon, schválený na to zákonom zmocneným orgánom obce, s právnymi následkami nespochybniteľného nadobudnutia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam žalovaným 1. a následne potom aj žalovanými 2. až 4., správne.

35. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu týkajúce sa rozhodnutia vo veci samej odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných jeho stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalobcu

zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilú ovplyvniť spôsob rozhodnutia, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

36. S poukazom na uvádzané potom odvolací súd znovu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

37. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku, podľa ktorej súd prvej inštancie pochybil pri vyčíslení náhrady trov konania žalovaných pozostávajúcich z odmeny za poskytnutie právnych služieb a náhrady hotových výdavkov advokáta, keď neuviedol na základe čoho ustálil cenu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých sa právna služba týkala a teda z čoho potom vyvodil tarifnú hodnotu 1.165.000,- Eur, z ktorej následne stanovil základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby sporu, pričom poukázal aj na znenie § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z., podľa ktorého cena vecí alebo práva, ktorých sa právna služba týka musí byť určená pri začatí poskytovania právnej služby a v predmetnej veci iná hodnota vlastníckeho práva - predmetných nehnuteľností ako hodnota predstavujúca ich kúpnu cenu podľa kúpnej zmluvy spísanej do notárskej zápisnice dňa 11.1.2002 t.j. suma 186.664,28 Eur zistená nebola, odvolací súd poukazuje na nasledovné:

38. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, v časti zdôvodňovania svojho rozhodnutia o náhrade trov konania, skutočne neuviedol na základe čoho ustálil cenu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých sa právna služba týkala, určenú pri začatí poskytovania právnej služby, teda z čoho následne vyvodil tarifnú hodnotu sporu práve vo výške 1.165.000,- Eur, z ktorej následne stanovil základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby. Len z obsahu spisu možno vyvodiť, že súd prvej inštancie pravdepodobne vychádzal zo žalovanými predloženého vyjadrenia k trhovej cene nehnuteľností zo dňa 6.9.2013 adresovaného žalovanému 1. spoločnosťou OB - REAL s.r.o., ako prílohy k vyčísleniu trov konania, doručeného súdu dňa 23.9.2013, s ktorým sa žalobca v prvoinštančnom konaní ani nemal možnosť oboznámiť, keďže súd prvej inštancie o veci rozhodol na pojednávaní dňa 20.9.2013. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku pritom nie je zrejmé ani to, či tento listinný doklad považoval súd prvej inštancie za odborné vyjadrenie v zmysle § 127 ods. 4 OSP (aktuálne § 206 CSP), ak áno, nezodôvodnil, či podávateľ vyjadrenia je vôbec spôsobilý na podanie takéhoto vyjadrenia o cene predmetu sporu a či v prípade tohto vyjadrenia nie sú pochybnosti o jeho správnosti. V súvislosti s uvádzaným potom zostáva nezodpovedaným ani priznaný nárok žalovaným na náhradu trov konania za ohodnotenie predmetu sporu v sume 300,- Eur (?).

39. Ako to už odvolací súd naznačil vyššie, napadnutý rozsudok v časti o náhrade trov konania, pri ustálení výšky základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby ceny, súd riadne neodôvodnil, čím potom jeho rozhodnutie o výške priznanej náhrady trov právneho zastúpenia žalovaným ako úspešnej procesnej strane, vyznieva značne arbitrárne.

40. Obdobne súd nijako neodôvodnil ani výšku ďalších priznaných trov konania žalovaným, už uvádzané náklady za ohodnotenie predmetu sporu pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania.

41. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

42. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

43. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

44. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie

(napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

45. Podľa § 157 ods. 2 OSP - účinného v čase vyhlásenia rozhodnutia, v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

46. Obdobne podľa aktuálne účinného § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

47. Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 234 ods. 2 CSP) musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 OSP, resp. od 1.7.2016 v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 OSP, resp. § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

48. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vypoariada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

49. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) OSP, resp. § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

50. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

51. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením napadnutého rozsudku v časti rozhodnutia o náhrade trov konania v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, keď rozhodnutie v časti výroku o náhrade trov konania

s poukazom na uvedené fakticky v relevantných záveroch nijako neodôvodnil ani právne a ani vecne, nie je možné tento nedostatok napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

52. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie v zrušenej časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

53. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude postupovať v zmysle vyššie uvedených intencií. To znamená, že po opätovnom oboznámení sa s obsahom spisu a zvážení všetkých do úvahy prichádzajúcich možností, v prípade potreby i s doplnením dokazovania, znovu rozhodne o otázke náhrady trov konania novým rozhodnutím vyhotoveným s náležitým odôvodnením v súlade s ust. § 220 CSP.

54. O náhrade trov tohto odvolacieho konania, ako i konania dovolacieho, bude rozhodnuté v rozhodnutí, ktorým sa toto konanie bude končiť (§ 262 v spojení s § 396 ods. 1 a § 453 ods. 3 CSP).

55. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).